

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Първомай, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ПЪРВИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Венета Ж. Хубенова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Административно
наказателно дело № 20235340200160 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № ***** г., издадено от Началника
на РУ – Първомай към ОД на МВР – Пловдив, с което на Л. Н. Б. на основание чл.
175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на
3000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение
на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за
незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на НП. Твърди се, че в
наказателното постановление била налице неяснота относно обстоятелството кой е
управлявал автомобила на жалбоподателя и мястото на извършване на нарушението.
Също така счита, че била нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като
липсвало описание на обстоятелствата, свързани с обективните и субективните
признаци от състава на нарушението. Оспорва се възприетата в наказателното
постановление фактическа обстановка. По тези съображения моли да бъде отменено
обжалваното наказателно постановление.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Приложено
е писмено становище, в което са изложени съображения за правилност и
законосъобразност на наказателното постановление, като се прави искане същото да
бъде потвърдено.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото, поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана
страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява

процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 28.10.2023 г., около 20:15 ч. жалбоподателят Л. Н. Б. управлявал собствения си лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № ***** в гр. Първомай по ул. „Княз Борис І“, където бил разположен търговският център „Първомай Парк“ (в този търговски център се намирал и магазин „Билла“). Заедно с него в автомобила пътували свидетелите М. И. и А. Б., както и още едно неустановено малолетно лице. На кръговото кръстовище на ул. „Княз Борис І“ управлението от жалбоподателя лек автомобил влязъл в прилежащия към търговския център паркинг. Направил десен завой и преминал дъгообразно с въртене на гуми през северната част на паркинга. След като минал покрай намиращата се в западната част на паркинга автомивка, жалбоподателят направил ляв завой, въртейки гуми, като умишлено извел автомобила извън сцепление с пътната настилка. Тези действия на жалбоподателя били забелязани от служителите в Група „Криминална полиция“ при РУ – Първомай – свидетелите В. Н. и В. Д., които по същото време пристигнали на паркинга със служебен автомобил. Двата първо чули шум от въртене на автомобилни гуми, а впоследствие възприели, че при извършването на маневра ляв завой управлението от жалбоподателя лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № ***** въртят гуми и бил извън сцепление, като задната му дясна част се изнесла надясно. В този момент на автомивката се намирал М. М. Н., който се развикал, че жалбоподателят щял да блъсне съпругата и детето му. Свидетелят Н. помахал с ръка на жалбоподателя да спре, но тъй като двамата полицейски служители били с цивилни дрехи той подминал. Управлението от жалбоподателя автомобил се отправил към изхода на паркинга и на кръговото кръстовище на ул. „Княз Борис І“ направил ляв завой в посока кв. „Дебър“. Свидетелите Н. и Д. включили светлинната сигнализация на служебния автомобил, управляван от свидетеля Д., и потеглили след автомобила на жалбоподателя. Последният се движил с висока скорост, като на 70-80 метра преди кръстовището на ул. „Княз Борис І“ с главен път І-8 спрял автомобила. Свидетелите Н. и Д. установили самоличността на водача, след което уведомили оперативния дежурен в РУ – Първомай. В този момент до тях спрял с автомобила си М. М. Н., който бил притеснен и започнал да се разправя с жалбоподателя. Заявил, че видял, че жалбоподателят въртят гуми и с извършването на маневра щял да блъсне детето и съпругата му. Впоследствие на място пристигнал свидетелят Г. Г. – мл. автоконтрольор в РУ – Първомай, който съставил срещу жалбоподателя АУАН № ***** за това, че на 28.10.2023 г. в 20:15 ч. в гр. Първомай на ул. „Княз Борис І“, на паркинга на „Първомай Парк“ (на паркинга на магазин „Билла“) управлявал собствения си лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № ***** , като не използвал пътя по предназначение, а именно: за превоз на хора и товари, като умишлено извеждал автомобила извън сцепление с пътната настилка, с което създавал опасност за себе си и останалите участници в движението. Посочена е нарушената разпоредба: чл. 104б, т. 2 ЗДвП. АУАН бил връчен на жалбоподателя, който го подписал и получил копие от него, без да отбележи възражения в него. На 30.10.2023 г. с протокол за доброволно предаване представител на търговски център „Първомай Парк“ предал компактдиск, съдържащ записи от видеонаблюдението на паркинга.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление. С последното на жалбоподателя били наложени на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетелите Г. Г., В. Н., В. Д., М. И. (частично), А. Б. (частично), приложената административнонаказателна преписка, надлежно приобщените писмени доказателства и вещественото доказателство – компактдиск, съдържащ записи от видеокамерите на търговски център „Първомай Парк“. След извършен анализ на събраните доказателства съдът намира, че следва да кредитира показанията на свидетелите Г., Н. и Д. като логични, последователни, непротиворечиви и съответни на писмените и веществените доказателства. В тази връзка двамата свидетели очевидци Н. и Д. подробно описват случилото се при пристигането им на паркинга на търговски център „Първомай Парк“ – шума от въртене на автомобилни гуми, излъчван от управлявания от жалбоподателя лек автомобил, начина му на движение и извеждането на автомобила извън сцепление с пътната настилка. Посочили са, че впоследствие с включена светлинна сигнализация последвали автомобила на жалбоподателя, който спрял няколко метра преди кръстовището на ул. „Княз Борис I“ с главен път I-8, където двамата полицейски служители установили самоличността му. Цитираните гласни доказателства кореспондират и на установените факти чрез предявените видеозаписи от охранителните камери на „Първомай Парк“. Константна е съдебната практика, че такива записи могат да бъдат годно доказателство в производството и да се ползват за изясняване на релевантни за изхода му факти. В хода на съдебното производство безспорно бе установен техният произход, както и че са приобщени по надлежния ред към доказателствените материали. По тези съображения съдът счита, че записите могат да се ползват в настоящото производство, още повече че бяха предявени в хода на съдебното следствие в присъствието на жалбоподателя и неговия пълномощник, които не оспориха достоверността на заснетите изображения. Ето защо, съдът формира изводите си и въз основа на приложените към преписката видеозаписи, възпроизвеждащи релевантни за делото факти. В тази насока съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че показанията на свидетелите Н. и Д. не следва да се кредитират, тъй като на записите не се виждало, че автомобилът бил извън сцепление. Тук е мястото да се изясни, че видеозаписите отразяват отделни моменти от траекторията на автомобила на жалбоподателя и то от определен ъгъл на заснемане. Така например, на последния запис е видима лявата част от процесния автомобил, а свидетелят Н. е имал пряка видимост към дясната част, която твърди, че е излязла от сцепление. Същевременно на видеозаписите не е заснет моментът от преминаването на жалбоподателя покрай автомивката до достигането му до свидетелите Н. и Д.. Вземайки предвид всичко изложено и съпоставяйки записите с показанията на двамата свидетели очевидци, съдът приема, че е налице пълно съвпадение между тях, като полицейските служители дават логични и подробни сведения за движението на автомобила на жалбоподателя, което е останало извън обсега на охранителните камери. Ето защо, съдът намира, че не само че не е налице противоречие между показанията на полицейските служители и записите, но и че същите взаимно се допълват. Поради това и като взе предвид демонстрираният от жалбоподателя агресивен стил на шофиране, заснет от камерите, съдът счита, че не може да се приеме, че са опровергани показанията на свидетелите Н. и Д., които пряко са възприели ситуацията. Не се споделят и възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за противоречие на показанията помежду им, тъй като по отношение съществените елементи от предмета на доказване, касаещи начина на движение на автомобила, показанията им са напълно еднопосочни, като различията в някои детайли, като например разположението на пътниците в автомобила и тяхната възраст се обясняват с изминалия период от време и

индивидуалните способности за възприемане и запаметяване при всеки човек. Съобразявайки всичко изложено, съдът не дава вяра на показанията на свидетелите М. И. и А. Б. в частите, в които твърдят, че при паркиране на управлявания от жалбоподателя автомобил нещо изпукало, той не спрял, защото помислил, че двамата мъже, които им махат, може да ги бият или ограбят, както и че шофирал нормално и не извеждал автомобила извън сцепление. Относно тези обстоятелства показанията на обсъжданите свидетели противоречат на възприетото от незаинтересованите свидетели Н. и Д.. Същевременно фактът, че жалбоподателят е паркирал автомобила се опровергава напълно от съдържанието на приобщените видеозаписи. Отделно от това, съдът намира за нелогично жалбоподателят да продължи движението си, при условие че е смятал, че е възможно да е възникнал технически проблем с автомобила. При подобна ситуация се изисква водачът незабавно да спре и провери дали действително е налице повреда, тъй като в противен случай би изложил на риск своя живот и здраве и тези на пътуващите заедно с него, както и на останалите участници в движението. Изключително неубедително звучи и обяснението им защо жалбоподателят не спрял при подадения от свидетеля Н. сигнал, при условие че свидетелите твърдят, че шофирал напълно нормално и не бил извършил нищо нередно. В останалата част не са налице основания заявеното от свидетелите И.а и Б. да не бъде кредитирано от съда.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, като материалната компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган се установява от представената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 28.10.2023 г. (датата на извършване на нарушението), а НП – на 21.11.2023 г., т. е. преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

В императивната норма на чл. 42, ал. 1 ЗАНН са поставени минималните изисквания за съдържание на АУАН. Същите са необходима гаранция за спазването на правото на защита на нарушителя и като част от строго формалното административнонаказателно производство са необходими за законосъобразното му протичане. В случая АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 43 ЗАНН, като съдържа подробно описание на обстоятелствата от значение за съставомерността на нарушението. АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и двама свидетели очевидци, с което е съобразено и правилото на чл. 40 ЗАНН. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази, посочена в НП. Последното съдържа реквизитите, посочени в разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, а нарушението е описано надлежно от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които е извършено). В тази връзка за съда е напълно неясно защо за жалбоподателя и неговия процесуален представител се е породило объркване, че гр. Първомай управлявал автомобила. Липсата на предлога „в“ пред гр. Първомай не разколебава изложеното в НП и АУАН, че нарушението е извършено от жалбоподателя като водач на лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № РВ 7005 ВХ. По разбираем начин е описано и мястото на извършване на нарушението, а именно: гр. Първомай, на ул. „Княз Борис І“, на паркинга на магазин „Билла“ (който е идентичен с паркинга на

„Първомай Парк“). Използването в първото изречение на обстоятелствената част на „Първомай Парк“, а впоследствие на паркинга на магазин „Билла“ действително съставлява известна непрецизност, но същата не е довела до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя по отношение описанието на нарушението, като тук е мястото да се отбележи, че обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“ като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. Поради това съдът намира, че в случая описанието е конкретно, не е общо и съдържа данни за загубата на сцепление на автомобила. Очевидно е, че последното не е целта, с която се ползват пътищата, доколкото основно задължение на водачите е да контролират непрекъснато управляваните от тях ППС. Без значение в настоящата хипотеза са конкретните способи, чрез които се постига крайният резултат – дали това става посредством рязко подаване на газ, боравене със съединителя, форсиране на двигателя, или по друг начин. Това е така, тъй като боравенето с приборите на автомобила не е видимо за външните наблюдатели, каквито са полицейските служители, които могат единствено да констатират външните признаци, както е сторено и впоследствие е възпроизведено в АУАН и НП. Посочена е и нарушената материалноправна норма. Поради това съдът намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. В двата процесуални документа пълно и точно са описани всички съставомерни обстоятелства, които да позволят на съда да направи преценка извършено ли е нарушение и каква е неговата правна квалификация.

В обобщение, съдът приема, че в случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

При гореописаната фактическа обстановка съдът намира, че правилно е приложен и материалният закон.

На базата на всички събрани по делото писмени, гласни и веществени доказателства съдът приема, че законосъобразно наказващият орган е квалифицирал поведението на жалбоподателя като нарушение на разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. С тази норма законодателят е въвел забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съгласно дефиницията в § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП „път“ е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. В случая контролните органи са приели, че деянието е реализирано на паркинга на „Първомай Парк“, където жалбоподателят е управлявал превозното средство. Тъй като този паркинг е предназначен и ползван за движение на превозни средства, разкрива белезите на „път“ по смисъла на ЗДвП. Отделно от това, разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДвП предвижда, че отворени за обществено ползване са пътищата, условията за използване на които са еднакви за всички участници в движението. Следователно по смисъла на закона в този обхват попадат и всички т. нар. черни пътища, чакълирани и други, или това е всяка земна площ или съоръжение, което може да се приеме, че е предназначено и че може да се използва от пътни превозни средства и пешеходци,

какъвто несъмнено е и процесният паркинг. Константна е съдебната практика, че паркингът представлява част от пътната мрежа, която е обозначена със съответните пътни знаци и маркировка, които са задължителни за спазване, и чийто правила за ползване се регулират от ЗДвП. По тези съображения съдът приема, че мястото на извършване на нарушението представлява път, отворен за обществено ползване, по смисъла на ЗДвП, поради което и при преминаването си през него водачите следва да се съобразяват с всички изисквания на този закон, включително и с това на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В настоящия случай от материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на производството гласни доказателства се установява по безспорен начин, че жалбоподателят на посочените в НП дата и място, управлявайки лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № 7005 ВХ, е използвал път, отворен за обществено ползване за други цели, а не в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, като умишлено извеждал автомобила извън сцепление с пътната настилка – т. нар. „дрифт“. ЗДвП не съдържа легално определение на това понятие, но в съдебната практика то е било обект на анализ. В този смисъл под „дрифт“ се разбира техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол чрез презавиване и така довежда до загуба на сцеплението на задните гуми, като посоченият резултат се постига чрез рязко подаване на газ, рязко завъртане на волана, изпускане на съединителя, активиране на ръчната спирачка или други подобни действия. Следователно жалбоподателят с поведението си е ползвал път, отворен за обществено ползване, за друга цел, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, а именно: вместо да се движи по пътя, за да превози себе си и спътниците си, е извадил автомобила от сцепление с пътната настилка. Без съмнение жалбоподателят е целял постигането на описания ефект, който не може да се постигне при нормално управление на МПС. От това следва, че нарушението е извършено при условията на пряк умисъл. Подобно поведение в градовете застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. В тази връзка съдът оцени като ирелевантни твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя относно техническите характеристики на процесното МПС.

Предвид всичко гореизложено, съдът счита, че извършеното деяние правилно е квалифицирано като административно нарушение, като на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП законосъобразно на жалбоподателя са наложени наказания „глоба“ в размер на 3000 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 12 месеца. Видно от санкционната норма двете наказания са определени в предвидения от законодателя размер, който е фиксиран и не може да се изменя.

В случая не би могла да намери приложение разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, тъй като самото деяние не разкрива смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Касае се за поведение, което се характеризира с висока степен на обществена опасност, доколкото единствено липсата на други лица или МПС в непосредствена близост е предотвратило настъпването на вредоносен резултат. Затова съдът счита, че случаят не може да се определи като такъв с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид и не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

По тези съображения съдът намира, че законосъобразно е била ангажирана

административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно индивидуализирано, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, РС Първомай

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № ***** г. на Началника на РУ – Първомай към ОД на МВР – Пловдив, с което на Л. Н. Б., ЕГН: *****, адрес: *****, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

РХ/ЕД

Съдия при Районен съд – Първомай: _____ п _____